

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w S. w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym w P. w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Cichocka

Protokolant: Sekretarz sądowy Ewa Ostolska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 roku sprawy:

A. P. (1)

syn A. i T. z domu K.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 9 sierpnia 2015 r. około godziny 18:00 – 19:00 w miejscowości B., przed sklepem (...) groził S. S. (1) pozbawieniem życia, przy czym groźba ta, z uwagi na manifestowaną agresję przejawiającą się kilkukrotnym wbijaniem noża kuchennego w drewniany stół, wzbudziła w w/wymienionym pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

2. w dniu 9 sierpnia 2015 r. około godziny 19:00 w miejscowości B., przed sklepem (...) groził S. S. (2) pozbawieniem życia, przy czym groźba ta, z uwagi na manifestowaną agresję przejawiającą się kilkukrotnym wbijaniem noża kuchennego w drewniany stół, wzbudziła w w/wymienionym pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

3. w dniu 9 sierpnia 2015 r. około godziny 19:00 w miejscowości B., przed sklepem (...) groził G. M. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta, z uwagi na manifestowaną agresję przejawiającą się kilkukrotnym wbijaniem noża kuchennego w drewniany stół, wzbudziła w w/wymienionym pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

4. w dniu 9 sierpnia 2015 r. około godziny 19:00 w miejscowości B., przed sklepem (...) groził F. R. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta, z uwagi na manifestowaną agresję przejawiającą się kilkukrotnym wbijaniem noża kuchennego w drewniany stół, wzbudziła w w/wymienionym pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego A. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, przyjmując, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k. i za przestępstwa te na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres 2 (dwóch) dni jego zatrzymania od dnia 9 sierpnia 2015 roku godzina 19:15 do dnia 11 sierpnia

2015 roku godzina 15:20 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego z ciemną rękojeścią zakończoną metalową końcówką koloru srebrnego z napisem K. chef znajdującego się w tutejszym Sądzie pod pozycją dowodów rzeczowych nr 13/15;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

sygn. akt VII K 423/15

UZASADNIENIE

W dniu 9 sierpnia 2015 roku mieszkaniec B. A. P. (2) od godzin porannych spożywał alkohol w tzw. ogródku piwnym przy sklepie (...) w B.. Popołudnie spędził nad pobliskim jeziorem, gdzie również spożywał alkohol, a następnie przed godziną 18-tą powrócił w okolice ww. sklepu.

Właścicielem sklepu wielobranżowego o nazwie (...) jest S. S. (1), również mieszkaniec B.. Prowadzi go wspólnie z synem S.. W dniu 9 sierpnia 2015 roku mężczyzna po godzinie 17-tej przybył do sklepu, gdzie po wykonaniu czynności porządkowych, zakupił piwo i spożywał je w przyległym do sklepu ogródku piwnym. Wówczas podszedł do niego A. P. (2) i wypowiadał pod jego adresem groźby pozbawienia życia. Następnie A. P. (2) zaczepiał klienta sklepu (...), wobec czego S. S. (1) wyprosił go z terenu sklepu. Mężczyzna niechętnie, lecz zastosował się do tego polecenia. S. S. (1) wszedł do sklepu, skąd zadzwonił do swojego syna S. i opowiedział mu zaistniałą sytuację. S. S. (2) po około 15 minutach przyjechał do sklepu ojca. Mężczyźni rozmawiali chwilę w środku, po czym S. S. (1) wyszedł przed sklep, gdzie zastał A. P. (1), który miał w ręku nóż. Naprzemiennie wbijał go w stół i wyciągał, mówiąc do S. S. (1), że podobnie będzie go wbijał w niego. S. S. (1) przestraszył się słów i gestów A. P. (1), wszedł z klientami do wnętrza sklepu, zamknął drzwi od środka na zamek i wezwał patrol Policji. W tożsamym czasie na terenie ogródka piwnego przebywał też G. M.. A. P. (2) kilkakrotnie zwrócił się do niego z zapowiedzią, że użyje posiadanego noża w stosunku do niego. Mężczyzna obawiając się tych zapowiedzi, unikał kontaktu wzrokowego i nie odpowiadał na zaczepki A. P. (1). W tożsamy sposób tzn. trzymając w ręku nóż i zapowiadając jego użycie celem pozbawienia życia, A. P. (2) groził S. S. (2) i F. R.. Mężczyźni ci obawiali się, że groźby te zostaną spełnione albowiem z racji tego, że znali A. P. (1), z którym często mieli styczność, wiedzieli, że pod wpływem alkoholu jest agresywny.

Na miejsce zdarzenia przyjechali funkcjonariusze Policji, którzy dokonali zatrzymania A. P. (1) o godz. 19:15. Został on osadzony w (...) i zwolniony w dniu 11 sierpnia 2015 roku o godzinie 15:20.

dowód: wyjaśnienia A. P. (1) – k. 30-31, 51-51,58, 109,

zeznania S. S. (1) – k.8-9,

zeznania S. S. (2) – k. 22-24, 36-37,

zeznania G. M. – k. 15-16, 45-46,

zeznania F. R. – k. 11-13,40,

zeznania K. z. – k. 99,

protokół zatrzymania rzeczy – k. 17-19,

protokół zatrzymania osoby – k. 4,

nóż kuchenny – k. 20

A. P. (2) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w dniu zdarzeń, przybył w okolice sklepu po godzinie 17-tej kiedy to wrócił znad jeziora. Przyznał, że był wówczas pijany oraz, że miał przy sobie nóż i wbijając go w stół, krzychał coś do S. S. (1). Podał też, że z uwagi na stan znacznego upojenia alkoholowego w czasie zdarzeń, nie pamięta ich przebiegu, a ma jedynie „przebłyski”, że krzychał do kogoś, że go zabije. Jednocześnie zaznaczył, że po alkoholu jego zachowanie się zmienia, dlatego też przyznaje się do zarzucanych mu czynów. W toku przesłuchania w dniu 16 grudnia 2015 roku uzgodnił z prokuratorem karę 9 miesięcy pozbawienia wolności za wyżej opisany ciąg przestępstw oraz przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża.

dowód: wyjaśnienia A. P. (1) – k. 30-31, 51-51,58, 109,

A. P. (2) jest obywatelem polskim. Ma obecnie 39 lat. Jest kawalerem, ojcem jednego dziecka w wieku 15 lat. Utrzymuje się z prac dorywczych, z czego osiąga nieregularny dochód w różnych kwotach. Dotychczas był wielokrotnie karany.

W toku postępowania przygotowawczego A. P. (2) został poddany badaniu przez dwóch biegłych psychiatrów, którzy nie rozpoznali u niego upośledzenia umysłowego ani choroby psychicznej. Dostrzegli jedynie cechy osobowości nieprawidłowej z przewagą cech osobowości dyssocjalnej. Stwierdzili też, że A. P. (2) jest uzależniony od alkoholu i amfetaminy, a upojenie alkoholowe w dniu zdarzeń miało charakter upojenia prostego. W opinii biegłych, A. P. (2) tempore criminis nie miał zniesionej ani ograniczonej z przyczyn chorobowych zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a jego aktualny stan pozwala mu na samodzielne uczestnictwo w czynnościach procesowych oraz podjęcie samodzielnej i rozsądnej obrony.

dowód: oświadczenie A. P. (1) – k. 57

informacja Krajowego Rejestru Karnego – k. 66-69,

odpisy wyroków – k. 72-73, 75-76,77-80,

informacje o stanie majątkowym z ZUS i US – k. 87 i 88,

opinia sądowo – psychiatryczna – k. 116- 120.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono zarówno w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy, jak i na podstawie zeznań świadków i dowodów z dokumentów. Wszystkie zebrane w sprawie dowody stanowiły spójny i kompletny zbiór dowodów, pozwalający na bezsporne odtworzenie przebiegu zdarzenia.

Oskarżony A. P. (2) przesłuchiwany był kilkakrotnie i każdorazowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Zwrócić należy uwagę, iż oskarżony sam przyznał, że z uwagi na stan znacznej nietrzeźwości nie pamięta przebiegu zdarzeń całości, a jedynie przypomina sobie, że posługiwał się nożem oraz, że wykrzykiwał, że kogoś zabije. Zestawiając tę wersję z opinią biegłych psychiatrów, którzy ocenili stan upojenia alkoholowego oskarżonego, jako upojenie proste, Sąd uznał, że niepamięć co do fragmentów zdarzeń jest wynikiem zwykłych konsekwencji nadużycia alkoholu. Jednocześnie oskarżony sam zastrzegł, że ma świadomość zmienności swojego zachowania po spożyciu alkoholu. Tym samym to, że oskarżony nie odniósł się w swoich wyjaśnieniach do wszystkich zarzucanych mu zachowań, nie znaczy, że jego wyjaśnienia są niewiarygodne i nie mogą stanowić podstawy do ustalenia stanu faktycznego. Wręcz przeciwnie, szczątkowość relacji oskarżonego jest powodowana niepamięcią wynikającą z nadużycia alkoholu, lecz w części zapamiętanej odpowiada zeznaniom świadków. Tak więc wyjaśnienia A. P. (1) zostały przez Sąd wykorzystane przy ustalaniu stanu faktycznego, w powiązaniu z zeznaniami świadków.

Sąd dał wiarę zeznaniom wszystkich osób przesłuchanych w charakterze świadków, gdyż ich relacje są spójne i konsekwentne. S. S. (1), S. S. (2), F. R. i G. M. zgodnie wskazali, że oskarżony wypowiadając groźby pod ich adresem,

posługiwał się nożem kuchennym, który wbijał w drewniany stół. Opis sposobu zachowania oskarżonego w relacjach wszystkich świadków jest zgodny. Ponadto zeznania S. S. (1) co do tego, że A. P. (2) miał się wdać w sprzeczkę z klientem sklepu (...), została potwierdzona przez tego ostatniego.

Nadto świadkowie G. M. i S. S. (1) jednomyślnie opisali, że A. P. (2) był w okolicach sklepu dwukrotnie tj. do czasu sprzeczki z K. Z., kiedy to miał się oddalić, by po pewnym czasie powrócić. Sam oskarżony również przyznał, że jego pobyt w okolicach sklepu przerwany został wyjazdem nad pobliskie jezioro.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił również w oparciu o dokumenty zgromadzone w przedmiotowej sprawie i ujawnione w toku rozprawy, bowiem zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty zgodnie z obowiązującymi w tym względzie przepisami, zaś zawarte w nich informacje nie były kwestionowane przez strony. Protokoły zatrzymania rzeczy, jak i sam nóż kuchenny potwierdziły, że oskarżony faktycznie miał przy sobie nóż w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów. Informacja Krajowego Rejestru Karnego pozwoliła na ustalenie dotychczasowej karalności oskarżonego, zaś opinia sądowno – psychiatryczna stała się podstawą do ustalenia poczytalności oskarżonego zarówno w czasie czynu, jak postępowania karnego.

Opierając się na powyżej omówionym materiale dowodowym, Sąd uznał, że A. P. (2) w dniu 9 sierpnia dopuścił się czterech czynów wypełniających znamiona przestępstw groźby karalnej stypizowanego w przepisie art. 190 § 1 k.k. Występek ten należy do grup przestępstw materialnych, co oznacza, że jego dokonanie uzależnione jest od wystąpienia skutku. W tym przypadku skutek ten sprowadza się do powstania u adresata groźby obawy jej spełnienia, przy czym chodzi o subiektywne odczucie obawy przez pokrzywdzonego. Jeżeli w konkretnym przypadku groźba nie wywołała obawy w zagrożonym, choć obiektywnie rzecz ujmując, była ona zdolna taką obawę wywołać, rozpatrywać należy usiłowanie nieudolne. Niemniej jednak dla wypełnienia znamion tego typu czynu zabronionego, samo subiektywne odczuwanie obawy przez zagrożonego nie jest wystarczające. Zgodnie bowiem z dyspozycją przepisu art. 190 § 1 k.k. powstała w zagrożonym obawa spełnienia groźby musi być uzasadniona, czyli obiektywnie musi robić wrażenie jej spełnienia. Trafny jest więc pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 30 lipca 2013 r. sygn. II AKA 125/13, gdzie wskazano, że Z jednej strony postępowanie sądu winno zmierzać do ustalenia, czy pokrzywdzony w rzeczywistości bał się, że zapowiedź przestępczego działania zostanie spełniona, z drugiej zaś do zrelatywizowania obawy pokrzywdzonego w oparciu o zobiektywizowane kryteria pozwalające stwierdzić, że każdy przeciętny człowiek, o podobnej do ofiary osobowości, cechach psychiki, intelektu, umysłowości i warunkach wedle wszelkiego prawdopodobieństwa uznałby tę groźbę za rzeczywistą i wzbudzającą obawę zrealizowania.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że niewątpliwie słowa wypowiedziane przez oskarżonego mogły wywołać u każdego z pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia. Świadczą o tym zeznania pokrzywdzonych. Każdy z nich wskazał bowiem na to, że obawiał się oskarżonego. Co więcej pokrzywdzeni podawali, z czego ów stan obawy miał wynikać. Po pierwsze z posługiwania się przez A. P. (1) nożem, w czasie wypowiedziania gróźb, a po wtóre z tego, że pokrzywdzeni znali oskarżonego tj. mieli świadomość zarówno jego uprzedniej wielokrotnej karalności za popełnianie przestępstw, jak i tego, że znajdując się pod wpływem alkoholu jest osobą agresywną. Niewątpliwie obawy pokrzywdzonych spełnienia przez oskarżonego wypowiedzianych gróźb, były więc uzasadnione w sposób obiektywny. Znana im osoba, która w przeszłości wielokrotnie dopuszczała się przestępstw, zapowiada pozbawienie każdego z pokrzywdzonych życia, posługując się przy tym nożem, może w ocenie Sądu wzbudzić uzasadnioną obawę spełnienia zapowiadanego czynu. Za tym zaś, że ten stan obawy faktycznie istniał, przemawiają zeznania S. S. (1) i S. S. (2), którzy podali, że po słowach oskarżonego zamknęli się w środku sklepu i do momentu przyjazdu Policji, otwierali drzwi tylko celu wpuszczenia konkretnego klienta. Z kolei G. M. podał, że co prawda pozostał na zewnątrz, lecz nie odpowiadał na zaczepki oskarżonego, a nawet unikał z nim kontaktu wzrokowego z obawy przed jego dalszym postępowaniem i spełnieniem zapowiedzi. Podobnie F. R. przyznał, że obawiał się zachowania oskarżonego. Niewątpliwie więc każdy z czynów oskarżonego, skierowany przeciwko poszczególnym pokrzywdzonym, wypełniał znamiona przestępstwa groźby karalnej.

Analizując zarówno układ czasowy, sposób popełnienia, jak i kwalifikację wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów, Sąd stwierdził, że zostały one w warunkach ciągu przestępstw opisanego w przepisie art. 91 § 1 k.k. Tym samym wymierzono jedną karę za ich popełnienie.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Jest ona osobą dorosłą, poczytalną. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać, iż nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swojego czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać art. 53 § 1 i 2 k.k. Czyn oskarżonego, choćby ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego w postaci wolności człowieka przed popełnieniem przestępstwa na jego szkodę, należy ocenić jako społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Jako okoliczność obciążającą uznano dotychczasową karalność oskarżonego, z kolei za złagodzeniem kary przemawia jego przyznanie się do winy.

Wyważenie tych wszystkich okoliczności doprowadziło do uznania, że adekwatną do stopnia winy oskarżonego, jak i do społecznej szkodliwości jej czynu, będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 9 miesięcy. Taki rodzaj i wymiar kary był przedmiotem uzgodnień pomiędzy Prokuratorem a oskarżonym i objęty następnie wnioskiem skierowanym w trybie przepisu art. 335 k.p.k. W ocenie Sądu jest to kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu.

Zwrócić należy uwagę, że ze względu na to, że zarzucane A. P. czyny, zostały popełnione przez niego po dniu 1 lipca 2015 roku tj. po dniu wejścia w życie nowelizacji kodeksu karnego dokonanej ustawą z dnia 20.02.2015r., dla oceny prawnokarnej zachowań oskarżonego znajdują zastosowanie przepisy kodeksu karnego w zmienionym brzmieniu. Tym samym zgodnie z przepisem art. 69 § 1 k.k. przewidującym możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jedynie wobec osób, które w czasie popełnienia przestępstwa nie były skazane na karę pozbawienia wolności, tenże środek probacyjny nie mógł znaleźć zastosowania wobec A. P. (1). Zgodnie z informacją Krajowego Rejestru Karnego, w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów w niniejszym postępowaniu, był on uprzednio skazany niejednokrotnie na karę pozbawienia wolności.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania oskarżonego (pkt II wyroku). Stosownie zaś do treści art. 44 § 2 k.k., nóż kuchenny, który służył oskarżonemu do popełnienia przestępstwa, podlegał przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa (pkt. III wyroku). Rozstrzygnięcie to było również objęte porozumieniem w trybie art. 335 § 1 k.p.k.

W ocenie Sądu sytuacja materialna oskarżonego wskazuje, że zaistniały okoliczności uzasadniające zwolnienie go od kosztów sądowych. Orzeczono bowiem karę bezwzględną, a oskarżony nie posiada stałego zatrudnienia i co za tym idzie systematycznego dochodu.